

Пинокио

Према роману Карла Колодија
Илустровала Мајана Итоиз

Био једном један столар који се звао Ђепето. Он је умео да од дрвета прави различите предмете и уживао је у свом послу. Ипак, Ђепето је био стар и често се осећао усамљено. Зато је пожелео да од дрвета направи лутку која би му правила друштво. Одлучио је да је назове Пинокио.

Једног дана Ђепето је нашао леп комад дрвета и почео да га обрађује. Док је клесао луткино лице, догодило се нешто што га је веома изненадило – луткине очи су почеле да се померају а нос да расте.

Бейеџо

Лутка је оживела! Чим је Ђепето завршио са радом, Пинокио му се бацио у наручје и загрлио га. Стари столар, пресрећан због овог догађаја, сашио је Пинокију одело и набавио му књиге. Да би постао прави дечак, Пинокио је морао да иде у школу.

Сутрадан је млади лутак кренуо ка школи, али је успут набасао на лутајућу позоришну трупу. Уместо да оде у школу, Пинокио је застао да одгледа представу. Кад се представа завршила, већ је било време да се врати кући.

У повратку је поред пута пронашао пет
златника. „О, каква срећа“, обрадовао
се, „моћи ћу да их однесем свом тати.“

Чим је то рекао и сагао се да покупи златнике, пришли су му шепави лисац и слепи мачак. „Како су лепи ти твоји златници“, казао је лисац. „Знам и како можеш да их умножиш. Кад будемо близу Земље Дембелије, показаћу ти Поље чуда где ћеш увећати своје богатство.“

„Охохо, па ово је заиста мој срећан дан“, помислио је мали лутак и кренуо за својим новим познаницима.

Ходали су дуго, већ је почело да се смркава. Пинокио је био забринут.

„Јесмо ли близу?“, упитао је. „Морам да се вратим кући.“

„Убрзо стижемо, буди стрпљив.“

Изненада, лисац се бацио на Пинокија и покушао да му отме златнике. Лутак је потрчао колико су га ноге носиле, а онда... Крц! Нога му је упала у замку.

